

MONOSTORI TIBOR

Szilveszteri válóper

Kopott szépség, nekem táncolsz,
kúrjeiddel némán vádolsz,
mert nem ugrok csípőd után.
Beléd révülve gyanútlan
örökíted rám ráncaid,
a legsötétebb árnyaid,
ha szerelmedet nem tudod.
Testekkel teli puttonyod
kutatom, tegnap hullámozó,
játékos ígéret-alom,
ma csatakos, vértől ázó,
jeges-zimankós borzalom.

Az új esküvel takarodj!
Szelíd kimúlást akarok
látni ma, eseménytelen.
Ne próbálj bizonyítani,
a jövő hiú s szemtelen,
őt minek bármire taní-
tani? Csak hidegebb leszel.
Mi az? Várj! Miért könnyezel?
Sós igéd régóta nyelem.

Szeretsz. Igen? Hiányzom? Nem
akarom tudni... Maradj! Mit
tartogatsz még nekem? Csókod
felesleges... Miért simít
kedvesen kulcsoló karod?

Hálátlan lennék? Meglehet.
Borzongok, ahogy eszembe
juttattad gyengédségedet.
Nincs visszaút, veled szemben
állok. A válóper csak egy
éjszaka, s a kópia halvány
szívárványodról már özvegy
lelkem sötétkék égboltján
feszül. A sírig fényezem.
Fogadalmunkra, lüktető
nászainkra emlékezem,
s ábrándjainkért tüntető
fiainkkal, lányainkkal,
nevedből szőtt zászlóinkkal,
forradalomra éhesen
újra, újra fegyverkezem.

MONOSTORI TIBOR

Szanaszét heverő koordináták

Hosszú ideje éltek együtt ők
ketten a kis tábortűz mellett a
fagyos sivatagi éjszakában.
A félszeg rab s a szüntelen őrző.
A rab sokat dolgozott. Örvénylett.
Az éjt nappallá téve egyre csak
perdült, forgott, körözött, keringett.
A lángok körül szállva gyakorta
megállt, ha éhezett, s harapott egy
falatot: elmajszolt pár évszakot.

Az őrző csendben figyelt. Ismerte
jól. Rab nem elégedetlenkedett.
Elfogadta a sorsát. Egyetlen
egyszer esett meg, hogy szembefordult
a társával, s lassítani kezdett.
De nem szólt. Ha fázott, akkor sem bújtt
közelebb a tűzhöz. Ha melege
volt, sem vette le a kabátját. El
akart menni, de úgysem engedték.

Te hiú fogoly, hová is szöknél?
Csúnya, meteoráztatta, ragyás
kősvatag-arcot akarsz talán
égszínkék-hófehér selyem fátylad
helyébe? De a társa megszánta,
s végre szomorúan számúzve őt,
elengedte a csillagok közé.

A rab hallgatott, és lassan megállt.
A sötétséget kémlelte, hová
a láng fénye nem ért. Megremegett.

Idővel újra forogni kezdett.
Amíg csak a tűz lobogott, örök
szerződésben, társak maradtak ők.

Pozíciónk alig-alig ismert.
A koordináták pedig szanaszét
hevernek emlékeinkben, szeretteink
bánatában és mosolyában.

Klímaváltozás

Hőmérőt helyezel karjaimba,
a higanyszál higgadtan reagál.
Megvárja, hogy eldördüljön a
startpisztoly, s azonnal megdönti
a száz milliméteres síkfutás
világrekordját, átszakítja
a célszalagot, és kiönti
lelkét a forró, lyukas csövön át.

Ez bizony globális felmelegedés,
üvegházhatás, nem helyi tünet.
Elolvadnak a sarki jégmezők,
megemelkedik az óceán
szintje, áttöri a gátakat és
előnti a partmenti magasztos
metropoliszokat. A permafrost
felolvad, és a mindig-hideg,
metánszagú északra ráköszönt
a soha-nem-volt, folyékony nyár.